

Het koekoeksspog

Robin Hannelore

bron

Robin Hannelore, *Het koekoeksspog*. Heidelberg-Orbis, Hasselt 1978

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/hann001koek01_01/colofon.php

Let op: werken die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn.

En kom je tenslotte toch naar de Kempen, denk dan niet te lichtvaardig dat je het koekoeksspeeksel, het kikkerspog of het lenteschuim ontdekte.

Ik loop hier namelijk in het voorjaar steeds op, voor de voeten van, of in het gezicht van de parvenu's, de spekulanten, de mongoloïde politici en de goden te spuwen.

Uit: Raka

Ontheemde

Toen ik stekelbaarsjes viste en voorns
En wespen roofde langs de weg
Toen ik bramen plukte diep in de doorns
En meikevers schudde uit de heg
Toen ik hielp maaien dorsen wannen
En meereed op de eg
Toen ik tuimelde in hooioppers en stromijt
En op muren en palen
Mijn naam naast die van Elsje schreef
Met een geel stukje krijt
Toen ik met ijsstoel en pieken
Over de dichtgevroren beemden gleed
Toen had ik het leven beet
En leefde ik in de droom
Die kosmos heet

Nu ik echter leraar ben
En reis van stad tot stad
En dichter moet zijn
Voel ik soms de pen
Als een doelloze dobber in mijn hand
Ergens brak de lijn.

Stervlucht

Sterven is door een sneeuwbus van sterren
Naar huis gaan
De vlokken van je jas kloppen
Met je voeten stampen
De deur openen en zeggen
Vader ik ben er

Sterven is met een witte vlag zwaaien
Voor een vijand die niet bestaat
En te laat ontdekken
Dat iedereen het goed met je voorhad.

Uit: De ridderzwammen

Fin de siècle

Wij zitten op het dode spoor
Geen god zette hier een voet
In terra sigillata lopen kootjes door
Van kramsvogels in stoet

We zitten op het dode spoor
Geen vissen paaien hier
De rattenkoning loopt ons voor
Wij dansen pijpend op de pier

Wij zitten in het dode punt
Kolrijdsters op een schrikkelog
Snauw en sneer zijn ons gegund
De baanderheer heeft geen gezag

Wij zitten in het dode punt
Te-Deum het laatste overspel
Zirkoon of zinnia kruis of munt
Dertien ogen gooit de dichter wel.

Uit: Guerrilla Utopia

Ballade van de jongen met de kauw

Ik ben zo oud nu als mijn vader was
Hij voerde me mee op de buis van zijn fiets
Aaide mijn haar en zei in mijn oor
Kijk dat huis heb ik gebouwd
Later zal jij buildings optrekken

Hij tilde me op zijn schouders
Liet me kersen plukken bij de burens
En van het kasteel bracht hij een kauw mee
Met blauwe nek en groenglimmende vlerken
Dat werd mijn tweede vriend

Op 14 juni 1944 lag de kauw dood in zijn kooi
Vogels kunnen geen leed verdragen
En nu na 23 jaar dragen de schoolmuren
Nog de beschimmelde wonden van de schrapnels
En zie ik nog de bloedhanden

Van de mannen die hem thuisbrachten
Ik ben zo oud nu als mijn vader was
En ik heb nog geen huis gebouwd
Ik slaag er zelfs niet in
Een duiventil te timmeren voor mijn zoon.

Uit: De geselbank

Iets om bladstil te lachen

Ik begin meer en meer dingen te denken als
 Ouder worden is de genade om te horen
 Hoe de bijen verdroogde bloemstengels afraspen
 Gelatenheid is het geluk van de galwesp
 In de nooit opgemerkte inktappel

Nu ben ik eindelijk zó dat ik 's avonds
 Rustig kleine voorwerpen kan bekijken
 Zolang dat ik er duizelig van word
 Ik ben verslaafd aan het bekijken
 Van het oude potlood bijvoorbeeld
 Met de tandafdrukken van mijn zoon erin
 Van de koperen asbak
 Die ik op een koopdag kocht
 En in wiens voetstuk ik een gaatje boorde
 Omdat ik dacht dat er wat anders inzat dan zand

En ook in de tuin breng ik vele uren door
 Met het betasten van gewassen
 Met het proeven van afgeknakte takjes
 Ik heb zelfs een doodshoofd getekend
 Op het vergeelde blad van een ficus

Onverhoeds soms en luidop
 Stel ik gekke vragen aan mezelf
 Waarom zijn de mensen niet
 Als ik en moeder vroeger
 Bij de strijk in de boerenkeuken
 Toen wij gebleekte lakens opvouwden
 Waarom is de groene kikker uitgestorven
 En de koolhaas en de zwarte raaf

Ach wil ik nog ooit behoorlijk
Onder de mensen kunnen komen
Dan moet ik absoluut eerst
Een ontwenningsskuur ondergaan

Ik begin meer en meer te denken
Dat ik een echte dichter ben.

Liefde als reagens

De zonnebloemen staan zwaar en zwart in het zaad
 Het jaar is uiterst zwanger in de Kempen
 Waar ik loop te leven als een lobbess
 's Avonds teken ik onthutsende figuren
 Op het papier
 Een kruising van bloemen en dieren
 Ik teken mijn liefde
 Omdat de woorden
 Zo akelig hun draagkracht verloren

Totaal naast de kwestie
 Zit ik goedbloedig te raden
 Hoeveel lichtjaren samenstroonden
 In het groengoud van je ogen
 En hoe oeroud de liefde is
 Waarmee je me aankijkt

In feite beweeg ik me in de droom
 Die ik vroeger op zolder
 Droomde bij de drogende tabaksblaren
 Bij welke genade besta ik
 Hoelang nog vooraleer moeder
 Me naar beneden roept
 Voor de boterham met rammenas
 Of het spek met savooien
 Hoelang nog vooraleer deze dichter
 Herleid wordt tot enkele nietszeggende woorden
 In het oude sprookje onder de dakpannen?

In 1971 stierven er om vooralsnog ongekende redenen ruim 100 bijenkolonies in de Kempen

In de argeloze lente van dit vervloekte jaar
Begon het laatste ijzermaal te stinken in de Kempen
De simpele imkers liepen schreiend in hun kaproenen
rond
Met de handen vol dode bijen

In de zomer stonden de esdoorns en de lijsterbessen
Grienig van liefdesmart aan de bosrand
Vleugels van vlinders sprinkhanen en krekels
Waaiden als stof langs de gevels
En de vliegen lagen dood op mijn papier

De mensen luisterden ziek van angst
Naar het worstelende groen
In het dwangbuis van de schurftige wind
Verdorpe mussen en padden rolden over de wegen

Kom liefste laat ons heengaan uit de Kempen
Ik heb een naar voorgevoel
Morgen liggen de kinderen dood
Onder de kale bomen in de speeltuinen
Van de verstikte dorpen

Ik wil dat niet beleven liefste
Wij kunnen het niet helpen wij hebben geen angels
Wij kunnen nooit optornen
Tegen de steekpenningen van de verbeeste
domkoppen

Kom liefste laat ons heengaan uit de Kempen
Want dichters zijn als bijen
Zij bevruchten de woorden
En morgen liggen wij wellicht dood
Een koningin en een dar bij een dode taal.

Gedicht om te beleven in de Kempen

's Avonds als de tandafdrukken van de zon
Nog in mijn huis staan
Ga ik notebblaren plukken en kamillebloemen
Om op het hoofdkussen van de kinderen te leggen

En toch ik houd van muggebeten
Ik huiver van wellust
Als ik over de bobbel op mijn armen streef.
In mijn bloed kriuwelen dan de duizenden
muggelarven
Die de sportvissers nu uit de rotte beken scheppen

Ook voor brandnetels heb ik een zwak
Zij doen mij iets
Ik ken hun vreemde liefkozingen
Ik was een kampioen in het netelvechten
Eertijds in de droge sloten

En wie nooit te vrijen lag in een mierenest
Mag vloeken
Omdat er iets aan hem voorbijging
Dat oude mensen plotseling aan het lachen brengt
In hun mijterige slaap

Niezen geeuwen krabben waar het jeukt
Ik rek me (ach mensen het leven is mooi)
En zit een gedicht te zijn
Tot de tandafdrukken van de zon uit mijn huis
verdwenen zijn.

Gedicht om kleur te geven aan een vervelende zondagvoormiddag

Hët schokt mij
Hoe ik twee lege tuinstoelen en een rode zwaardlelie
Als een lugubere voorlopigheid ervaar
Of hoe ik met dodelijk ongelooft
De zondagse reisduiven gadesla

Om die klamme onrust
Dat vocht in mijn grillige handlijnen te verdrijven
Sta ik buiten
En ook wel omdat ik rare snuiten trek
Als ik een oogstappel eet

Maar ik moet weer naar binnen
Want dikwijls stel ik vast
Dat ik een beetje helderzie helderschrijf
Voorals de vuurdoorn en de dwergmispel gloeien
Of als de lucht zwart ziet van de zwaluwen

Een kei uit Spa
Een zeeschelp uit De Haan
Het uitgeblazen ei van een gaai uit Viersel
Die dingen stinken niet zo erg als woorden
Ze maken me rustig

En het verlamme besef een dichter te zijn
Wordt eensklaps een godgeleerde glimlach
Zoiets als na de kerkdienst eindelijk kunnen wateren
Tussen de tuinbloemen
Tussen de bloedige zonnebruid en de paarse
muurpeper.

Gedicht dat ik schreef op de dag dat ik mijn bril in de watermolen van Grobbendonk liet vallen

Ik stel tegenwoordig krankzinnig veel belang
In de mieren die over een berkestam rennen
Naar de groene melkluisen in de duizend weiden
En vaak sla ik de rode spinnetjes gade
Op de zonnegevel van mijn huis
Ik heb zelfs een boek van Jan Greshoff
Waarin gele papierluisen leven

Een mens zelfs een dichter denk ik soms
Moet de drijfveren van zichzelf pogen te achterhalen
Ik denk dat ik naar het middelpunt van mijn doolhof
loop
En dat ik de echte schoonheid
Langzaam maar zeker nader

Zonder dat ik het weet loop ik vaak
De hoge grijze zaadhalmen van het gras te strelen
En als het regent verschijnen er gekke kringetjes
In het stuifmeel op mijn oude trui
Mijn kinderen blazen krokzaadjes door een strootje
En mijn handen spelen gewonnen verloren
Met de bloeikolven van de zomer

Ik ben er eindelijk toe gekomen te begrijpen
Dat al wat ik doe verraadt
Hoe ik dichterbij de waarheid kom
Hoe ik aldoor menselijker en menselijker
Ontvankelijk word voor wat vruchtbaar is

Dit zijn de dagen dat ik met blote voeten lopen kan
Over het gouden zand in de Kempen
Dat ik vergeten aalbessen pluk
En plet met witte suiker op mijn bord
En dat ik 's avonds in de witte klaver
Naar de maan gekeerd
Wat liefde sta te bazelen.

Gedicht voor mensen die denken dat zij altijd maar aan andere mensen moeten denken

Met zwaarmoedige voeten lopen wij
Door het najaarsgras in de Kempen
Langs het ashok het bakhuis de bemoste geselbank
Hangt een stilte van tienuurvlinders
Kiemblaasjes en kwebland

Hoeveel tijd hebben wij verbrast
Hoeveel heilige zondagen
Welk alfabet van wilde eenden
Lieten wij over ons heenvliegen
Dat wij nog altijd de poëzie van de sterren niet kunnen
lezen

Het rode vuur de zerpe rook van aardappelloof
Dorre boneranken en snoeisel van de beukenhagen
De bijen verzamelen pollen in de laatste
goudsbloemen
En elke koningin legt drieduizend eitjes per dag
Zo menigvuldig kan de liefde zijn

Maar hoeveel tijd hebben wij laten verschalen
Zie de spreuwen troepen reeds samen
De kieviten zijn weg
Met onze ringen aan een zwarte garen draad
Pendelen wij wanhopig naar wat nog komen kan

De geur van een gepunt potlood
De kleur van dennebast tussen hars en avondrood
De smaak van halfrijpe braambessen
En jouw hand berustend in mijn hand
Misschien overleeft onze weemoed deze wanhoop
wel.

Van woede geschreven gedicht

In dit land van zwarte donderdagen kwade vrijdagen
Loopt het blinde plebs zich te pletter
Tegen beton mollen in de verblindende zon
Op de bevroren sneeuw in een stank van reeuw

En al koersen de politieke zoutstrooiers
Van 's morgens tot 's avonds heen en weer
De volksmensen zoeken de veldwegen op
Het laatste niet geschalmde dennenbos

Politici artsen en uitgetreden pastoors
Betrekken de laatste boerderijen in de Kempen
Geen keizer kon ooit zulke villa's schenken
Aan zijn heldhaftigste legioensoldaten

Wanhopig schudden de muskusrattenvangers het
hoofd
Want zelfs de ratten hebben dit godvergeten land
Van maluwe en melkeppe
Van mestberen en winterperen verlaten

Alleen enkele kamergeleerde sufferds
Lispelen soms nog de waarheid tussen hun kapotte
tanden
Maar de zenuwzieke rechters en de verwijfde
ministers
Kennen de waarheid slechts als het geruis van hun
toilet

Ik stel voor ik stel niets voor
Want met het ezelskaakbeen van Kain
Dat men soms ook poëzie noemt
Kan men zelfs geen loopjongen bang maken.

Uit: De Kempense brandbrieven

Drie Kempense ecloges

I

Het is natuurlijk krankzinnig meelijwekkend
Een eigentijdse dichter die in de laatavond staat te
luisteren

Naar de ontzettende lijsters
Ik ben bang om het te zeggen
Maar dat maakt mij ziek
En slaat mij met dagenlange verstomming

Wat mij totaal van streek brengt is de bedenking
Dat wat de lijsters zingen zo oerecht is
Geen gekke lijster heeft het aangedikt
Geen domme lijster heeft wat weggelaten
Geen broodnijdige lijster heeft ooit gepoogd
Zijn voorzaten voor schut te zetten

Ach was het alleen maar met de lijsters zo
Maar bomen planten en bloemen
Maar dieren en insecten
Ze zijn trouw aan hun bestaan gebleven
Aan de zin van de droom
Aan het heilige bloed van elkander

Alleen de mensen plegen moord en zelfmoord
Rond hun waanzinnige altaren
Om toch maar anders te worden dan ze zijn
Ook al zingen hun dichters nog het oude lied
Met verstikte stem
Om zoveel verraad en onmenselijkheid

Ik ben zo'n dichter en ik zing
Heel bangetjes op papier waarnaar niemand luistert
Zing ik van het onheil dat mens is geworden
En doodt en doodt en doodt
Altijd maar dichter bij de eeuwigheid
Met alles behalve mensen.

II

Ik heb dit vaak
 Dat ik helemaal niets te maken heb met mezelf
 Dan zie ik krankzinnig trage herinneringen
 Maar om dat te begrijpen moet je absoluut
 Bij hevige rukwind op het einde van mei
 Eens door een branding van maaigras lopen

De geur van uiensaus of geroosterde haring
 Verjongt mij een kwart eeuw
 Toen ik nog op het kerkpad piste
 Maar de roestrosse wezel
 Je ziet de pootjes niet als ze vlucht
 Vermoordt in de braamstruik de argeloze merel

Parelogend met opengesperde muil en vliemende
 tanden
 Zit ze reeds vijftien jaar op zijn schrijftafel
 Hij heeft haar lafheid leren verdragen
 Hij is een slaafse bloeddonor
 Maar ik schud ik brul ik worstel
 Ik laat me niet leegzuigen door deze wereldmacht

Ik heb dit vaak
 Dat ik helemaal niets te maken heb met mezelf
 Dan maak ik me zorgen om Gust Obbels
 Maar om dat te begrijpen moet je absoluut
 Bij een hevige regenbui op het einde van mei
 Enkele jonge merels laten drogen onder je trui.

III

Elke dag rond middernacht
Duw ik mijn sigaret uit
Klap ik mijn boek dicht
Ruik ik nog even aan de lege wijnfles
En ga ik buiten met mijn hond

In het gras waterend
Kijk ik rillerig naar de sterren
Het vurige piktografische schrift
Van een dode god
Dat vooralsnog onontraadselbaar bleek

Dan heeft mijn hond zijn vriend opgespoord
De egel die bolrond op het gazon ligt
En blaffend begint hij zijn ritus
De oudste dans
Van blijde verrukking rond intuïtieve angst

Zo leven mijn hond en ik
Elke dag in het spookuur
Een beetje buiten de tijd
Brandend van blinde liefde
Voor dingen die wij niet begrijpen.

Kempens liedje over de dood

Toen de kerstroos bloeide
Heeft traag de mist haar ingenomen
Zodat ternauwernood wij elkaar nog zagen
Misschien trokken net toen
Duizenden lijsters voorbij
En dacht ze ik vlieg mee

Maar ze wachtte nog
Misschien op de wilde ganzen
Die 's nachts en heel hoog vliegen
Of op het boodschappenlijstje
Dat we met haar zouden meegeven
Of op het krakend heldere vriesweer

Wellicht was ze blij
Dat de wereld die dag niet ingesneeuwd was
Want anders hadden wij nog dagenlang
Haar ingevroren spoor gevolgd
Zodat ze zich zou genoopt gevoeld hebben
Op haar stappen terug te keren

Een moeder sterft als een eik in de winter
Haast onmerkbaar
Maar als het voorjaar komt
En wij willen schuilen voor hagel en regen
Worden we eensklaps doornat en kil
En zien we onthutst het verlaten lijsternest
In de dode kruin steken.

Uit: De Kempense zwanezang

Laattijdig gedicht voor Guido Gezelle

Als de kraaien zo goddelijk sluw
 Zo poëtisch gewiekt bijna
 Tegen de wind vechten
 Dit is een dag god dit is een dag
 Die ik zou willen schilderen

Ik leef zo op het randje af
 Zo uitzinnig soms
 Dat ik spreek en schrijf buiten mijn reikwijdte
 Woorden plonsend in het koningswater van het
 papier
 En hoorbaar oplossend tot het lied van de
 windjammer

Op de middag in het dode uur van de vogels
 Als de zon huilebalkt
 Loop ik tussen meeuw en mol
 Te wachten
 Op de volgende aanval van poëzie

En als de winddoorn weer
 Mijn vingers en tenen vreet
 Vertel ik andere dingen dan ik weet
 Met de stuiptrekkende februarijster in mijn hand
 En vloekend naar de zwevende milaan
 Die haar ogen uitpikte.

Kempense lentezang

De leeuweriken sprankelen
In de champagne die gulpt uit de zon
Wij vieren de lente
Kleverig van terpentijn
Beroesd van ribes en sorbe

Ik ben zo goddelijk dat ik weet
Dat vinken hun mosnest zouden bouwen
In mijn gelaat
Dat de wilde kamperfoelie me zou omstrengelen
Als ik lang genoeg bleef liggen

En dan mensen deze Kempen
Van koekoeken die roepen
Uit witte meidoorn en essen
Van wezels die krijsen
En me uitzinnig maken

En straks komt zij
Rank als een berk
Zacht als een wilgeblad
En vol nesten
Die ik telkens weer ontdek
Met huiverende vingers
Voor zoveel leven.

Kempense zomerzang

Elke dag op mijn wandeling
Slenter ik over een boerenerf
Daar laat een mongooltje
Haar speelgoed in de steek

Verwilderd kijkend komt ze op me toe
Besmeurd geschramd
En legt een vuile pol in mijn linkerhand
En eet mijn appel verder op

Dertig meter hooguit
Wandelen we door de zomer
Alsof het zo moet
Met ontoereikende woorden

Kom ik dan tussen de velden
Dan voel ik de poëzie nog
Een korrelige lauwte in mijn linkerhand
Even

Want dan loop ik door het karrespoor
In het ritme van een ploegpaard
Ik vertrappel zelfs het enige bosje hemelsleutel
Dat ik hier in het wild weet groeien.

Kempense herfstzang

Vanmiddag op een doodlopende veldweg
Stond ik eensklaps verstomd
Voor een leger judasoortjes
Rood porselein
Vlieszwammen ontvlucht aan oude vlieren

Vannacht wellicht van de koude
Kreeg de weg rode oren
Een wonder
Om naar de roodborstjes van oktober
Of de winterkoninkjes te luisteren

Ik bracht een judasoortje mee
Het ligt voor mij op tafel
En zo wauwel ik met de góden
Gekscheer ik met de duivels
Nu de mensen toch
Tot over de oren in het werk zitten.

Kempense winterzang

Geruime tijd reeds
En steeds droeviger
Krampt in mij weemoed om vroeger
Mijn kapotte klomp
De knikkers in mijn broekzak
De verhaarde knokkels van mijn hand

Het leven was echter toen
Met onze wintervoeten op de Leuvense stoof
(De warmte van een rattenkoning)
De was opgehangen in de huiskamer
De verroeste goudappels uit de kelder

Ach die knusse veiligheid
Dat beroezend goed zijn voor elkaar
Al was het maar
Door ridder te spelen voor je zusjes
Als ze naar het huisje moesten

Van heel die wereld
Is niets gebleven
Zelfs niet de kaars
Als het licht uitviel
Of de onverwachte appelbeignets
Als moeder zich haar boerenafkomst herinnerde

Geruime tijd reeds
Word ik aldoor droeviger
Om die rare heesters in de tuin
Het vreemde volk in huis
En de centraal verwarmde eenzaamheid.

Ongebundeld

Ontwerp van een kattelletje te bestellen door twaalf reisduiven

Deze dag is een droge kaas
Vol verblindende schimmels
Op een smaragden tafellaken

De wijn ligt te chambereren
In het trage westen

De vrienden zijn er niet
Nog niet

Dus schrijf ik maar een gedicht
Voor een roerdompstem
Bij nachtegaalslag

Kom je naar de Kempen
Ik heb een mollepootje in mijn zak
Weet je.

Pas d'âne

Zondagmiddag
Op de vlucht voor supporters
Heb ik klein hoeftblad geplukt
In Pulderbos
Goudgele fallussen van de lente

In een hoek van mijn bureau
Op een krant gespreid
Open- en toegaand dagenlang nog
Schieten de sterren hun lichtjaren af
Die ik in tee poog te vangen

Klein hoeftblad opent de luchtwegen
Dat wisten de oude Grieken al
En ik wil deze zomer
Met volle ademdeugen
Van de laatste echte Kempense lucht
Genieten.

In het spoor van het eerste koolwitje

O mensen ik ben weer zo
Bruinrood als de katjes van de kanada's
Geelgroen als de blaadjes van de wilgen
Roekeloos als een nest jonge konijnen

Ik grijp mijn hond bij een oor
En likkebaardend maakt hij kennis
Met de naïeve poëzie van de grond
Van het hol erin met de angst
Van het moederkonijn

Sadistisch ben ik ook
Bij de heldere sloot roestrood van ijzeroer
Slaat een muskusrat haar achterlijf
En haakt zich in de bodem
En stuwt wolken korrelig slik op
Om zich te vermommen
Zolang mijn bewonderende aanwezigheid duurt

Ik ben een mens een minnaar
Een redeloos schepsel
Een zinloze parasiet van de lente.

Gedicht geschreven onder een els langs de Nete

Met stille tijgergenoegens lik ik
De wonden in de flanken van de stilte
De klaprozen

Ik aai het boerenwormkruid
Meesmuilend
Denkend aan de wormen in al die koppen
De aanval der wormen is niet meer te stoppen

Zo tussen bereklauw en zonedauw
Zilverschoon voel ik me ten hemel opgenomen
Met de regenfluit de bosruiter
Met hartwortel en al

De schuwe oeverzwaluwen
Blijven wel schrijven
Wat ik vertik

Doezelend in een krankzinnige lading wilde haver
Voel ik hoe mijn hartslag
Met de hoefslag van de zonnepaarden
Samenvalt.

Ode aan de Kempen

Zo'n dag als vandaag effenaf
Zou ik alle planten willen proeven
Beroesd door salie en hondsdrif
Met het witgatje willen zoeven

Rakelings langs acacia's essen
Uitzinnig één zijn met de lucht
Het groen het rood van lijsterbessen
Een uitgelaten dolle klucht

Zo'n nacht als vannacht bovendien
Wil ik tegen ransuilen schreeuwen
Zoals de bosvleermuis niets zien
Duiken in het bloed der eeuwen

In nachtorchis en nachtpauwoog
In nachtschade en nachtschone
Een nachtraaf die nog verder vloog
Dan waar de zwarte elfen wonen

Zo'n streek als de Kempen zie je
Ligt in het putje van de hemel
Voorbij de geur van oranje leliën
Achter het slopingswerk van de memel.

**Negen sonnetten om voor te dragen bij een dame-jeanne Boordevol
zelfgemaakte wijn van rabarber en kruisbessen
Sonnet voor Ernest Claes**

(om te laten weten dat alles anders is maar niets nieuw)

Hier trekken de stedelingen rare snuiten
Ze kennen vier woorden en drie varkenspoten
Boer boom beest bloem en niets daarbuiten
Ze benijden ons die kleur van pepernoten

Praat ik met zo iemand uit de hoge kringen
Dan prevel ik onvoorstelbaar mooie namen
Hoe de goudhaantjes en de tjiftjaf zingen
Van molbruine violieren en witte cyclamen

Ik barst dan van binnenprettige geheimen
Laat tussendoor stad met pekelvat rijmen
En als ze me een tijdje verstomd bezig horen

Beginnen ze als zuurbessen te blozen
Om hen niet te barbaars in de grond te boren
Zeg ik dan ook nog wat over maan en rozen.

Sonnet geschreven met de voeten in een teil water op heermoes

Het vuilboompje dat ik nooit zoek
Staat zoeterig bedwelmend te soezen
De bijen doen de groene stilte broezen
Zo leeft de dichter van het elzenbroek

Zes uur zocht ik Kempense orchideeën
Het genot bij een venusschoentje te hurken
Ik vond berken waartegen dieren zich schurken
En eensklaps de tedere sporen van reeën

Zo kwam ik bij een orchis de gevlekte
Nest van schoonheid de veelgebekte
Vierentwintig mondjes vangen het licht

Om ook bij een reekalfje te belanden
Pas op de reegeit walgt van mensenhanden
Ach mens beroer toch nooit een echt gedicht.

Sonnet geknipt uit aprils blauw

Tussen kruipwilg dovenetel en vogelmuur
Kanadabalsem en rag geworden bladeren
Joeg de zon van april haar magnesiumvuur
Door mijn haarwortels en aderen

Toen ik de goddelijke paring mocht beleven
Van hagedissen een grijsbruine een groenblauwe
Verbeten bijten vluchten krauwen
Gevolgd door een stilte van hijgen en beven

Plotseling begonnen oranje sterretjes te dauwen
In de huid van de bruidegom - zo'n geheim
aanschouwen
Is ingewijd worden in hemelse dingen

De draagwijdte vatten van onderhuidse ritselingen
Zijn bewustzijn bliksemend voelen vernauwen
En dan uitdeinen in zachte kringen eeneiige
tweelingen.

Sonnet geschreven terwijl de doodsklok geluid werd over Grobbendonk

Weken al ben ik een vos op het spoor
Ik vond zijn oude zijn nieuwe burcht
Met listige sluiers van dennen ervoor
Uitwerpselen met haar en huid erin gewurgd

Tussen wateraardbei en waternavel
Heeft hij zich gekoesterd in de zon
Zijn sporen ongelooflijk traag door zavel
Waar hij zich aan wespennesten te goed doen kon

Of waar hij jonge konijnen heeft uitgegraven
Of zich aan een moerasveen kwam laven
Of zich omzichtig verborg in grote nood

Weken nog wil ik van deze vos leren
Hoe ik hem kan ontkomen en bezweren
De onverbiddelijke spoorzoekende dood.

Sonnet geschreven nadat ik vloekend in een tot villagrond veroordeelde weide gespuwd had

In de wilde weit of op de kraaibloemen
Brobelt het schuimbeestje zijn blazen
Om redenen die niemand kan noemen
De runderen lopen opzij bij het grazen

Oude dichters dachten aan watertandende koekoeken
Aan lenteschuim of kikkers die spuwden
In deze naamgeving loop ik te zoeken
Naar oorzaken waarom alles verruwde

Of tot wetenschap en dooddoeners ontaardde
Biologisch scheikundig staal zonder waarde
Een geleerde afschuw voor wilde gedachtensprongen

En goden en dichters die opzien baarden
Terwijl de kanker brobbelt in hun longen
Lachen de mensen zich dood om wat de ouden
zongen.

Sonnet boordevol goede bedoelingen

Piepjonge konijntjes komen verbaasd kijken
Naar de gek die met zijn rode handschoenen
Brandnetels plukt onder de jonge eiken
In een plastic zak met de kleur van limoenen

Ze weten niet dat netels zo lekker smaken
In soep of stampot bij biefstuk à la tartare
En dat mensen die van gezondheid blaken
Zich gewoonlijk lenen tot het halfgare

Hoe zouden de langootjes ooit beseffen
Dat in dit zielig lamme en zo kleffe
Land alles kapotgaat aan tamme dingen

En dat ik netels wil voorzetten aan alle
Dichters zonder jeuk en woedeaanvallen
En haat en bloeddorst en kriebelingen.

Sonnet voor doodgravers en kopertorren en strontvliegen

Veertig jaar ben ik moeten worden
Om in te zien dat ik wel alleen zal blijven
Een godverloren andere een kale jonker
Die over distelvlinders en -vinken moet schrijven

En wat zij brengen aan rode klinkklare bevestigingen
Met veel te veel godvergeten woorden
Een vreemde nazaat met een niet te bedwingen
Taal van sinds mensenheugenis uitgemoorden

Het roestkleurige bloed klatert in de beken
De stern en de pluvier komen hier drinken
Wie is er nog wie is uitgeweken

En mocht ik hier in dit welzand verzinken
Beland ik dan weer in groene streken
Of liggen ook daar dode goden te stinken?

Grutto grutto fuut fuut

Ik lig hier als een driedubbele gek
Te lachen in het gras de witbol
Beroesd van tijm en koeiedrek
De schaduw van de eik zit vol

Harig wilgeroosje en oud geluk
En gesjirp van een krekkel een mus
De Kempen bulkt van de volle pluk
Halfapen toeren er rond in een bus

Onder dit groen orgiastisch gewelf
Op dit eeuwig wilde herdersfeest
Ben ik te gast bij de zwarte elf

Ik adem ril geniet als een beest
Verlaat hier tenslotte voorgoed mezelf
Nimmer is iemand zo vrij geweest.

Ik begrijp niet waarom de nachtzwaluw nog wil zingen in de Kempen

Op een pad vol wolgras en kaardebol
Stond ik vanmorgen oog in oog met een ree
Ik hield de adem in mijn borst zwol
De zon doordrenkte de lucht met kamilletee

Haar zintuigen versteenden geelbruin haar
Ik had angst om haar angst aan te jagen
We vluchtten in paniek voor elkaar
Zij wellicht uit angst voor mijn versagen

Dit was het eerste levende gedicht
Van die omvang dat ik zag dit jaar
Mooier bestaat er godin noch god

Tussen kikkers en steenuiltjes een schicht
Onder de maan met haar groene staar
Valt vandaag of morgen toch weer het schot

Geen poëzie overleeft hier haar lot.

Denkend aan de dood in de Kempen

Is het de wulp die al vliegend
 Helder water gorgelt
 Of de kalkwitte bovist
 Met zijn bloedstelpend vermogen
 Door een dodelijke schuimcicade geblazen

Ik weet niet waarom ik aan de dood denk
 Ik weet enkel hoe ik het sterven
 Proefondervindelijk wil leren kennen
 Te midden van het abeelkleurige koren
 Bij warhoofdige wind
 Of op de berm als de regen
 Het reukgras bovenzinnelijk doet geuren
 Of onder de iepen als de storm
 Boventijdse hoorns blaast

Is het mijn schaduw die
 Bij valavond tien tot twintig meter ver reikt
 En die me bang maakt voor mezelf
 Of de rosse vleermuis die
 Door mijn aura bliksemt

Ik weet niet waarom ik aan de dood denk
 Gebogen over de glinsterende kokon
 Op een hennepnetel
 Terwijl de onmenselijk blauwe libellen
 Onttrokken aan de zwaartekracht
 Zo hemels gelukkig zijn
 En de mierenleeuwen met zandkorrels schieten
 Om hun argeloze prooien
 In de helse valkuil te doen tuimelen

Sterven is zo doodgewoon
 Voor stervelingen in de Kempen.

Kempense liefdesbrief

Als de zonnewende mij verrast
Met paarzieke libellen
Wier kokons op de drassen drijven
Dan schrijf ik je een brief
O liefste kom
We gaan sint-janskruid plukken
En duizendblad
Zo komen we dit te boven
Het plotseling uitbreken van zweet
En pijnen in de hartstreek

Er zijn nog andere dingen liefste
Die ik je leren wil
Op dit oude heidense feest
Het kijken naar de zon
En dan je ogen dichtknijpen
Zo zie je het zaad van je ziel
De drift van duizend dode dichters
Een drijfzand
Dat je nooit meer loslaat

En als ik straks in jou verga
Of jij zinkt weg in mij
Dan merkt iedereen wel
Dat jij de hazelaar was
Waarrond ik als de zwaluwtong de sterren zocht
Dat ik de meidoorn was
Waarrond jij als de haagwinde opklom naar de maan

Onze liefde liefste
Wordt slechts dan een leugen
Als wij ons laten wijsmaken
Dat de zwaluwtong en de haagwinde parasieten zijn.

Ik ben een gelukkige dommerik tussen wederik en ganzerik

Ik heb al vaker een berkezaadje
Zo'n rossig vliegend schoteltje
Beter gezegd zo'n hostietje binnengehapt
Hopend op een wonder tenslotte
Een bloeddoorlopen berk
Of een gebladerde stem
Met groenvinken erin

Zo droom ik ook in het wilde weg
Over de hemelsbijen die pijlsnel
Uit een andere dimensie komen
Aansuizen en veel te lang hangen
Binnen te kijken door mijn ogen

Poëzie schrijven is dikwijls
Met propvolle hand nog meer willen plukken
Kersen bramen hazelnoten
Of achter de geur van jonge brem
Nog meer geheimen willen ruiken
Dat loopt faliekant uit
Op een kapotte lei

Ha die lei die dof rammelende pennendoos
Die hoge holsblokken zo stuntelig versierd
Altijd was er iets gebarsten
En nu na zovele jaren
Is dat poëzie

Zo wordt een dichter na zijn dood
Eindelijk ook poëzie
Poésie pure.

Gedicht voor mensen in depressieve toestand

Treed eens buiten jezelf
Op een heiduin kolkend van bunt en smele
Laat de ander het wapen kiezen
Tel vijftien stappen voorwaarts
Draai je om mik goed en schiet
Zo help je dan je kwelgeest
Naar de andere wereld

Om je op te kikkeren
Ga je zonder kwaken voor een ven liggen
Plant je elleboog stevig in kroos en walstro
Sla je rechterhand in de rechterhand van het beeld
En druk druk tot je barst
Maar zorg ervoor dat je wint
Je moet een winnaar leren zijn

Als de dagjesmensen je nu uitlachen
Om dergelijke dwaze streken
Word dan niet boos op hen
Begin je dan weer niet te mitridatizeren
Wees gewoon trots op jezelf
Je hebt de komedie goed gespeeld
Je doodsvijanden zijn je beste vrienden.

Gedicht voor Felix Timmermans

(om te laten weten dat alles nog niet verloren is)

Zie hem daar zitten een oude zonnegod
Op zijn lamme kont onder de vlierbos
Met geloken ogen lurkend aan een pot
Bier en alle knopen van zijn leven los

Tussen de witte meidoorn en de Gelderse roos
Verschijnt de gebilde kop van de postbode
Die zweet en klinkt wat graag mee proost
Dat zijn er al twee naar de Kempense mode

Een ogenblik later is ook de buurman daar
Hij sikkelt rode klaver voor zijn konijnen
De steek van een bijenwolf doet hem halfgaar
Dansen maar zo'n patersbier heelt alle pijnen

Zelfs de melkboer is hier iets verloren
Hij hurkt neer onder de treurozelaar
Hij heeft gisteren zijn beste duif verloren
Vertelt hij mat en dus drinkt hij maar

Zo zitten ze daar verdoken te batavieren
De brandschimmels in hun kelen te blussen
Oeverloos gelukkig te zijn als dieren
Een verzopen god en drie rare kwibussen.

Tranerige Kempense elegie

Ha die verhalen van vroeger
Een heel gehucht op zwier
De kermis een halve cent
En zuipen uit één pot bier

Elk dorp had toen zijn brouwer
Het papier met het recept erop
In de klerkast op de kelderkamer
Duivelskruiden gerst haver wilde hop

Zo'n oogstbier was hemels
Het eindeloos maaïen hels
Met op en neer gaande adamsappel
In de schaduw van een els

Dat was de tijd van de bierbuik
De tomaatneus zeven vadem
In de wind de potentie
Geen vrouw kwam ooit op adem

Zoveel ging de vergeetput in
Je ruikt het als de boeren gieren
Maar een echte smet op de beschaving
Werpt het teloorgaan van al die bieren.

Kempense poëtica

Poëzie moet de kleur van de zomer hebben
 De grote vos de dagpauwoog
 De geur van hooi liguster
 De smaak van morellen
 Het geluid van spreuwen
 De zachte ruwheid van de wijfjesvaren

Poëzie moet beroezing zijn
 Een bad in het groen van de Kempen
 Waanzinnig allergisch jeukziek
 De broeierigheid van zaad en zon doorleven

Een dichter moet bloeien
 Een hele zomer lang
 De stuwkracht van de groeisappen
 De jachtigheid van de wespen
 Als een egelantier
 Woorden doen opbloemen
 Zien verslensen
 Vrucht zien worden
 Voor de tee van de herfst en de winter

Een dichter moet onvoorwaardelijk
 Gelukkig zijn botvieren
 Zijn bloed zijn speeksel zijn zaad
 Vierklauwens
 Om straks in de grote weemoed van de herfst
 In het innigste verdriet van de winter
 Afstand te doen
 Van het web vol leeggezogen herinneringen
 Of peinzend de voorraadschuren aan te spreken

Hazelnoten beukenoten dennezaadjes
Diep doordrongen van de waarheid
Dat zijn leven amper een zandkorrel is
In de Kempense zandloper van de tijd.

Kempense parabel

Van de zeven berken in mijn tuin
Laat er één zijn oren hangen
Het kan een slepend liefdeverdriet
Of een andere ziekte zijn
Of gewoon een vorm van pretentie
Fin de siècle je weet wel
Of misschien speelt hij alleen maar
Graag trapeze voor de koolmezen

De wereld van de bomen
Is veel ingewikkelder
Dan wij denken
Veronderstel even dat
Hélène Swarth daarin reïncarneerde
Of Gerrit Achterberg die
Stierf toen ik die zeven plantte
Ik sluit zelfs Alice Nahon niet uit

Ik kijk nu benieuwd uit
Naar de rode magnolia
Die ik verleden jaar plantte
Toen stierven Adriaan Roland Holst
En ja vul zelf maar in
Als het waar is wat ik vooropstel
Is de hemel veel simpeler
Dan een doorsneegedicht.

Kempense canto

Het gekraagde roodstaartje
Wanneer dat zo altijd kucht
En in snikken uitbarst
Dan is dat omdat de mensen
Met hun stenen voetsporen
Met hun glazen bloedsporen
En hun ijzeren vingerafdrukken
Als mierenkolonies
Allesverslindend
Wereldverdelgend

De bonte specht
Wanneer die zo altijd wulps is
En akelig schaterlacht
Dan is dat omdat de mensen
Met hun aangeklede domheid
Met hun onnatuurlijke stemmen
En hun godverdomde ikzucht
Als mierenkolonies
Elkaar zullen verslinden
En verdelgen

De akkerleeuwerik
Wanneer die zo altijd hoger klimt
En jankt aan de poort van de hemel
Dan is dat omdat de mensen
Het paradijs verkaveld
Gebrandschat
En uitgeroeid hebben
Als mierenkolonies
Als godvergeten kraaien
Als ongelooflijk vege rotzakken.

Triestige canto voor een kauw

Ik heb me nooit zo
 Op mijn kop laten zitten
 Als door jou deze weken
 Vondeling
 Ondankbare onverlaat
 Met je boerse gang
 En je schrokkerige ikzucht

Ook nu was juni weer vervuld
 Van hijgende mussen
 En brandende verlatenheid
 Maar je warme poten op mijn arm
 Je harige snavel
 Hamerend op de knoopjes van mijn hemd
 Pulkend aan de wrat in mijn nek
 Zo door en door doorhuiverd van tederheid
 Proefde ik je lauwe geur
 Je zenuwslopende ongedurigheid

Ik heb me nooit zo
 Op mijn kop laten zitten
 Als door jou deze weken
 Verstoteling
 Kakkenest kakkelobbes
 Stuk levend geworden honger
 Met je geschubde stelten

Gekker kan het niet
 Dan een dichter die kauwkauw staat te roepen
 Onder een hoge eik
 Voor stomverbaasde burens
 Maar je ellendig zwarte schoonheidszorgen
 Als je je bad genomen had
 Je plagerig uitdragen van mijn sigaretten

Je ingeboren goudkoorts
Zo door en door doorhuiverd van tederheid
Blies ik de schilfertjes
Van je warme olieglans

Ik heb me nooit zo
Op mijn kop laten zitten
Als door jou deze weken
Verschoppeling
Oneerbiedige papierverslinder
Smeulende rotzak
Valschermzaad van de dood

We deden elkaar de duivel aan
Eenlettergeregig
Maar je hoogoplopende trots gebood je te gaan
Toen ik zei dat je nu zelf wel kon pikken
Dat je voor mijn part kon stikken
En je verdween
Met twee overzwalpende oudjes
Onder luid misbaar
Een kilometer lang nog
Hoorde ik je kwaad over me spreken
Je eigen nest uitdragen bevuilen

Ik heb me nooit zo
Op mijn kop laten zitten
Als door jou deze weken
Deserteur profiteur
Ogenschijnlijk had je het op mijn ogen gemunt
Maar je hebt mijn hart leeggepikt
Domme eenlettergeregige dichter
Van de Kempense eiken
Vaarwel.

Gebed van een Kempense zonnepriester

Op zulke dagen
Vol zonnebalsem zonnehonig
En oplaaierend groen
Ben ik blij familie te zijn
Van de ronkende bosduiven
De sputterende kikkers

Ik durf de mieren de bijen
Niet te noemen
Die zijn slimmer dan ik
En zoveel eerlijker

Een beetje jaloers
Ben ik op de brem
Die waanzinnig gele
Aderlating van de stilte
En op de wilgen
Die achter de rug van de katjesplukkers
Zo snoezig regenereren

Ik walg van al die
Door de duivel bezeten mensen
Die god zogezegd schiep
Naar zijn beeld en gelijkenis.

Gedicht om te lezen terwijl je met gebalde vuist op je voorhoofd bonkt

Het is waanzin waanzin waanzin
Een nest bouwen met oude woorden
Het dons van hartewensen zielsgeheimen
Godverdomme
Voor de slinkse koekoeken
De eierroevende eksters
De doofstomme stekeblinde gevoelloze
Mensen

Het is moederliefde kalverliefde kindliefde
Mooie dingen willen zeggen
Over mooie dingen
Die iedereen doodgewoon doodgemoedereerd
Kletskoek
De mensen willen enkel
De mieren lopen ook niet te luisteren
Naar de zanglessen van de spreuwen

Het is aardschokkend hemelgerend hels
Midden in de lente
Te ontdekken
Naar analogie met
Te beseffen
Dat ik anders ben dan de anderen
Abnormaal gek krankzinnig
Anders

Dat mijn liefste is om in de grond te kruipen
Van ontroering en schaamte en eenzaamheid.

Metempsychose

Alleen als ik schrijf
Betreed ik een andere dimensie
In een wolk van valschermsaadjes
Ha ik ben geperforeerd dan
Herderstasje en muur
Ik klink van kuikens
Kwartels patrijzen fazanten
In dat ene oog van mij
Nestelt een kuifmees
Twaalf gele gapende bloedbekjes
In dat andere popelt
En tintelt niets
Dan liefde de hemel vol plompen
En kikkers die elkaar berijden
En blikjes die bliksemsnel
De kuitzakken ontgroeien
En mij doen sidderen
Van helderheid

Vandaag of morgen keer ik
Niet weer
Dan heb ik mezelf weggeschreven
In de oneindigheid
Van de leeggeroofde Kempen.

Watermerk

Gister moest ik schuilen
 Voor een bui onder een eik
 Toen ik zag dat in de zwarte haren van mijn hond
 Talloze vruchtjes van het kleefkruid klitten
 Ik begon te plukken sakkerend
 Tot ik de drie teken ontdekte op zijn kop
 En begreep dat hij zich zo toegetakeld had
 Om van die bloedzuigers verlost te raken

Vandaag zag ik verstomd
 Dat het paard in de weide
 Waarlangs de gele mosterd bloeit
 Eensklaps met tweeën was
 En dat het gretig graasde op de plek
 Waarvan ik dacht dat er slechts smakeloze panen
 groeiden
 En ik begreep dat het paard gewacht had op het
 veulen
 Om deze voorraad aan te spreken

Zo is geluk voor mij
 Altijd weer de vonk van de herkenning
 De wilde bertram langs de weg
 De honingzoete roep van het wilgesijsje
 De trage waterrimpels in de rug van een snoek
waterkansen
 Tot ik plotseling een beetje ongemakkelijk
 En piekerend stilsta bij een hybride
 Een soort van muilezel zonder naam

Ik denk dat het de mensen net eender vergaat
 Bij het lezen van gedichten
 Maar hoe maak je dat wijs aan dichters
 Die de hybris als hun watermerk beschouwen?

Onuitsprekelijke brief aan Jan Lambrichts

Ik geloof dat wij
Over de randen van het geheim liepen
Je hoorde de eieren kippen

God ziet groen dacht ik nog
En toen begon het aanzetten
Van koninginnencellen in mijn kop

Te midden van, de vreselijkste schoonheid
Het lijf-aan-lijfgevecht van leven en dood
Liepen wij mensen te zijn

Ik geloof dat wij
De randen van het geheim overschreden
Jij hoorde beslist Bach
Ik hoorde niks dan het zwermen van woorden
De hele zomer

Vandaag pas ontdekte ik
Dat ze er nog bloeien na vijfhonderd jaar
De pijpbloemen in de woestenij
Waar eens de priorij Ten Troon
Gedoogde dat godvruchtige medicijnmannen
Geneeskruiden kweekten in haar schoot

Toen ik de witte pijpen insecten zag vangen
Dacht ik glimlachend aan jou
Morgen immers mogen ze weer vrij
Om andere bloemen te bevruchten

Poëzie zie ik nu
Is navenant
Woorden vangen
En weer loslaten
De bevruchting of de genezing
Geschiedt meestal onopgemerkt
Maar ze geschiedt
Dat is geschiedenis.

September

De zon een late reine-claude
Vol furieuze wespen
Die een ander licht uitdragen

De vergeten ekster aan de staak
In de kerseboom van de buren
Een prop in de mond
Van de wind
Een krop in de keel
Van de tijd

De weemoed wordt weer
In het Latijn gezongen

Ze hebben een spijker
In zijn rechtersvoerpoot geklopt
En Pegasus stapt opgezadeld
Treurig mankend in de rouwstoet
Achter de kist van de dode koning.

Keukenvers

Een bloedlauwe herfstdag
Tappelings het zonlicht
Kanelig de lucht
En ik pluk hanekammen
Dooiers van de stilte
In de dennenaalden

Nooit heb ik zo de indruk
Een dichter te zijn
Als wanneer ik ze stoof
Met look citroen en peper

Zulke poëzie is wel
Niet onsterfelijk
Maar ik heb er wat graag
De buik van vol.

Zeven canzones om te lezen bij een fles Kempense jenever op zwarte aalbessen

I

Met in mijn zak het zaad
Van doornappel en gaspeldoorn
Van korenbloem en maankop

Met in mijn zak het zaad
Van bernagie en akelei
Van beredruif en wegdistel

Zo trek ik door de herfst
Dit is de zaaitijd van de goden
Het bestendigen van het paradijs

Zo voel ik me echt een dichter
In een tijd dat de loslippige mens
Slechts dood en vernieling zaait

Met in mijn kop het zaad
Van goedheid en weemoed
Van tederheid en liefde

Met in mijn kop de sporen
Van de eenvoud der varens
Van de zachtheid der honingzwammen

Zo trek ik door de herfst
In een tijd dat de voorbeeldige mens
Slechts ijzer vlecht en beton stort.

II

De dichter een schuwe hospitarius
 Met gruwzaam zwarte vingers
 Na het plukken van de geschubde inktzwam

De dichter een droomverloren minnaar
 Met ongelooflijk zachte vingers
 Bij het strelen van de fluwelen regenboogzwam

De dichter een rare kwibus
 Met onhoorbaar voorzichtige voeten
 Tussen de muizeoortjes en de zwavelkopjes

Zie hem lopen met de hoeven van Pegasus
 Twee grotesk verdroogde tondelzwammen
 In de wurggrepen van zijn armen

De dichter op de knieën voor
 De ineengevloeide kleuren van de vliegenzwam
 De stank van de phallus impudicus

De dichter in aanbidding voor
 De roodgouden wantsen die
 Samentroepen rond hun bosgod

De dichter huiverend van eerbied
 Voor de dichters die zulke naamgeving
 Op grond van gelijkenis bedachten

Zie hem lopen zo mensonterend
 Alleen en aldoor wenkend op niemand
 Om de kroonjuwelen van de aarde te bewonderen.

III

Nu de rupsen dezelfde kleuren kiezen
Als de bladeren waarop ze leven
Zoals de mensen ongeveer

Nu de konijnen vol myxomata
Goedaardige gezwellen opgebouwd uit slijmweefsel
Op zoek zijn naar hun uitgezworen ogen

Nu de laatste vossen hondsdol moeten zijn
Om verdelgd te kunnen worden
Komkommernieuws voor de kranten

Nu loop ik te leven naar de signatuurleer
Noten voor de hersenen eikels voor het hart
Longkruid leverkruid klierkruid

Nu de mensen hun territoria afbakenen
Niet met gezang zoals de roodborstjes
Maar met bloed en pijn en dood

Nu de mensen de laatste reeën schieten
Omdat een ander het anders toch doet
En voor de zilverlingen van de zwijnjakken

Nu de mensen al zo gedegeneerd zijn
Dat ze spreuwen dynamiteren
En hun kinderen Turkse tortels leren schieten

Nu ben ik blij dat ik als een spanrups
Van blad tot blad kan kruipen
Om vloekende verkettering te vreten in het papier.

IV

Wie zie je nog verkleumd op een veldweg
 Het paarsrood loof van een koolraap draaien
 En de tanden zetten in de ranzige vrucht

Wie zie je nog een goudrode wortel uitrukken
 Schoonmaken in het natte herfstgras
 En knabbelen het zoetreukige geheim

Wie zie je nog in het tintelende vriesweer
 Zomaar te velde spruitjes plukken
 En dromerig fijnmalen het laatste groen

Echt is niets of niemand meer
 Alles wordt ingeblikt ieder loopt er kunstmatig bij
 Zelfs de bronst van het rund wordt het zwijgen
 opgelegd

Wie hoor je nog godverloren fluiten langs de weg
 Of tegen zichzelf praten de vertederende eerlijkheid
 Van de mens die zichzelf instinktief verkent

Wie ruikt nog naar de potstal de motteballen
 De haring de appelbeignets de frieten in het vet
 Van het zwijn opgespalkt op de ladder in de gang

Wat smaakt nog naar de glinsterende pekkel
 De dragon de aardappelbloem de smout
 Of het moederlijk geurige rivierwater van toen

Verdwenen is het allemaal samen met de gezelligheid
 Van het vuur in de huiskamer en het wasgoed
 Dat van het kruis tot aan de kardoeshuls te drogen
 hing.

V

Besef je dat het graven van kuilen tegenwoordig
 Al bijna hetzelfde is als gedichten schrijven
 Maar veel verrassender en goddelijker

Dringt het tot je door dat honderdjarige zaden
 Van verdelgde begraven en vergeten planten
 Als bij toverslag vuur vatten en groei en bloei

Wist je dat de nederigste mens de grondwerker
 Zo hemelgerend spelen kan met de dood
 En met de naamloze schoonheid van het
 hiervoormaals

Als je dit weet mijn liefste als je dit weet
 Dan gun je de steenslakken de steenmossels hun
 pretje
 Dan bekijk je de grafdelver met andere ogen

Geloof je niet dat het leven geheimzinniger is
 En eeuwiger dan wat je vooralsnog geloven durfde
 Sluit dan je boeken en kom met me mee

Twijfel je aan je eigen hachelijk voortbestaan
 Dan gaan we op zoek naar het vliegend hert
 Of de geur van de rozeboktor tussen de wilgen

Meen je dat alles terdoodveroordeeld is
 Dan luisteren we naar de goudhaantjes de sijsjes
 Die de herfst een duizendjarige klankkleur schenken

Als je dit weet mijn liefste als je dit weet
 Dan houd je de kleinste diertjes wakker in je lijf
 Dan wordt elke ziekte een oorlog die je glimlachend
 wint.

VI

De boer die in de winter
Zijn onbeholpenheid ophoopt
Zijn dromen opkropt

De boer die in de lente
Een gierend orgasme is
Een robot van god

De boer die in de zomer
Tussen zon en water
Een draaikever is

Bij hem vergeleken ben ik
Feitelijk niets en niemand
Een zaaier van dood zaad

De dichter die in de winter
Zijn woorden liefkozend ophoopt
Zijn liefde woordenloos opkropt

De dichter die in de lente
Een waanzinnig orakel is
De zot van god

De dichter die in de zomer
Tussen zon en water
Een lege kokon met lange poten is

De boer en de dichter worpsgewijze
Nog één vergelijkingspunt vind ik
De boer zieltoogt eveneens.

VII

De mist onttrekt de herfst aan het gezicht
Maar heeft geen vat op de zang van het roodborstje
Op de oude geur van zalf en balsem

Het gistende fruit benevelt beroest het vernuft
Maar wakkert trage gevoelens aan
Aanvaarding mildheid liefde

Zo is het najaar een tranerig vervagen
Van grenzen kleur geur smaak en geluid
Tussen werkelijkheid en droom

Zo is het najaar een obsederende herhaling
Telkens weer een zich inspelen
Op teleurgang en dood

De winter wordt een traag bezinken
Een rijpend opstijgen van helderheid
Boven verrotting en droesem

De winter wordt een voze rust
Voor ziel en zintuigen
Die onmerkbaar in hun botten broeien

Zo komen wij weer de koude te boven
Ook het bedrog van klamme suikergrein
Morgen vliegen de bijen weer uit.

Meewarige canto voor een blauwe reiger

Toen de tijd was vastgevroren
De stilte berijpt
Tekenden je poten kruisen
In het afgevallen licht
Een hongerige tocht
Naar de geur van gier en hooi

Vanmiddag vond ik je
Een gouden kegel vurige smaragden
Een slangehals van oud zilver
Gesmolten tin en lood
Lederen stelten en bloed
Op de stukgeschoten vlerk

Je vocht verwoed knappend
Tegen mijn hulpeloosheid
Mijn angst voor je pijn
De bange besluiteloosheid
Van mijn hand die tenslotte
Je harde nek omstrengelde

Geknield in de winderige beemd
Zag ik minutenlang
Het vizioen van de jager
Verongelukt langs de weg
Van de kille eenzaamheid
Naar de akelige verlatenheid

Toen je thuis geborgen zat
Belde ik naar overal
Ieder gaf het nummer van een ander
Maar nergens vond ik iemand
Die aan dierenbescherming deed
Op zaterdag of zondag

Ten einde raad bracht ik je naar de zoo
Want vissen vangen
Zoals iemand me aanraadde
En vleugels spalken
Kan ik al evenmin als
Doen alsof mijn neus bloedt

Daar verbaasde een brave Hendrik
Er zich overvloedig over
Dat iemand met een blauwe reiger
Helemaal uit Grobbendonk komt
Om een vent te vinden
Die uitstervende vogels geneest

Hij wist gelukkig niet
Dat ik in die beemd langs de Nete
Minutenlang tegen mezelf gevochten had
Of ik je niet zou verlossen
Met een barmhartige wurggreep
Uit een land zonder levenskansen
Voor blauwe reigers en dichters.

Ellendige canto voor een blauwe reiger

We ontmoetten elkaar wel vaker
In vogel- of kikkersperspektief
Je verachtte me wellicht
Aan je taal te horen
Ik bewonderde je

Daarom was ik zo onthutst
Toen ik je vandaag zag zitten
Blauw van de kou
Verstard ingevroren
Als opgezet aan de rand van de visvijver

Ik naderde behoedzaam
Ontzet toen ik merkte
Dat je gevangen was als een paling
Of een snoek
Met een lijn een angel weerhaken

Uren had je gevochten
Tegen de onmenselijke pijn
Heel je nek opengereten
Gruwelijker dan ooit
Iemand stierf

Ik vraag me af
Of je ooit besepte
Dat je een overlevingstype was
In dit land der dode rivieren
En op plakkaten aangegeven privaten

Gingen je ogen niet open
Toen je goudvissen ving
In plaats van rietvoorns
Of waande je
Je toen reeds in het paradijs?

Kerstavond

Vanavond kreeg ik les van mijn moeder
Een Oudgermaanse les in bloemenschikken
Ze keek naar de hemel één ster blonk er
Onder de fragiele sikkel van de maan
En duwde me het broodmes in de hand
Hulst zei ze en spar en den en tuja
Ze nam een klomp berkehout kleefde er iets op
Dat ze oase noemde en plotseling
Toverde ze uit oude zakken gedroogde els
En goudsbloemen en grashalmen betrapt
In hun hoogzomerse triomf

Langzaam uit een bedding van donkergroen
Liet ze licht oprijzen een vreemde gloed
Die over sint-janskruid duizendblad en lisdodde
Naar een kinderlijke ster kroop
Een kaars bekroonde haar mystiek werk
Een rode spil van seizoenen jaren tijden

Kunst dacht ik toen is verloren gegaan
Poëzie hoef je helemaal niet te schrijven

Tederheid weemoed wurgt mijn stembanden
Ik ben ongeneeslijk ziek
Op zulke lang belegen dagen.

Bibliografie van Robin Hannelore

(pseud. van August Obbels, geboren te Pulle op 21 maart 1937)

- 1958 Waan en pijn, *gedichten*
 1961 Kalk blussen op Verloren Maandag, *gedichten*
 1965 Heildronkaard in de hanebalken, *gedichten*
 1964 Het gewei van de wind, *gedichten*
 1965 Visum voor Gomorra, *gedichten*
 1966 Raka, *gedichten*
 1967 De ridderzwammen, *gedichten*
     Abutilon, *gedichten*
 1968 Guerrilla Utopia, *gedichten*
 1969 Modder voor de neushoorns, *parapoëtische pamphletten*
     Het achtenvijftigste facet, *roman*
 1970 Mandragora, *gedichten*
     Apologie voor een rat, *roman*
     Trojka voor spoken, *roman*, met Frans Depeuter en Walter van den Broeck
     Voyeur, *verhalen*
     Er is méér, Horatio, *essay*, met Hubert Lampo Heibelboek, *satires e.d.*, met
     Hubert Lampo e.a.
     Miranda en de negen vlinders, *kinderboek*
 1971 De geselbank, *gedichten*
     De zaak Matys, *roman*
     De vaaltgieren, *verhalen*
 1972 De schaamrode rapsode, *roman*
     De traditionele kus, *roman*
 1973 Kampioen in een doodlopende straat, *roman*
     De haringkoning, *roman*
 1974 De Kempense brandbrieven, *gedichten*
     Bloedrode honig, *roman*
     Grobendonkse brieven, *essay*, met Hubert Lampo
 1975 Wolfskers, *verhalen*

- De venusberg, *roman*
- 1977 De Kempense zwanezang, *gedichten*
 De zwarte Madonna, *roman*
 Een merel met lange oren, *roman*
 De wilde katten, *roman*
- 1978 Het Bal van de Burgemeester^x
 De Blauwe Reigers^{oo}
 Memories van een Kerkuil^x
 Het Koekoekssfog⁺
- 1979 Een Brief aan de Koning^o
 Requiem voor de Geitenmelker^x
- 1980 De Dood van de Witte Raaf^x
 Het Naaigaren van de Duivel^x
- 1981 Een Haals voor de 10,000 m^x
 Het Lied voor de Rotzak^x
- 1982 Liefde is Wijn Merken^x
- 1983 Jenever uit Pulle^x
 De Brasmanslijper en de Hop^{oo}
- 1984 De Kempen (reiskompos)
 De Zwaanridder^x
 Dagboek van een Natuurliefhebber^x
 Een Regen van Rozenblaadjes^x
- 1985 Pulse Frambozen^x
- 1986 De Korenpater^x
- 1987 Lelies voor een Duivenmelker^{oo}
 De Hersenvlecht⁺
 Ga je mee maar Groenland?^x

- x roman
 oo novelle
 x roman
 + poëzie
 o verhalenbundel
 x roman
 x roman
 x roman
 x roman
 x roman
 x roman
 x roman
 x roman
 x roman
 x roman
 oo novelle
 x roman
 - journalistiek werk
 x roman
 x roman
 x roman
 oo novelle
 + poëzie
 x roman

- 1988 De Meerval^{oo}
Django de Koningshond^x
Dagboek van een Groenmidden⁻
- 1989 Op een wit Paard maar Geel^x
76 (verschijnt in oktober).

oo novelle
x roman
- journalistiek werk
x roman